

किंदुःखंतदाहुःखमायितमिति स्वभवज्जातं नृपसुखं नृपोचितं सुखम् यतः परतंत्रं विषयसाध्यम् किंच संप्रति शश्वद्भयं यस्मिन् तेन मृतकतुल्येन शरीरे
णधुरंपुत्रदारादिचिंतां केवलं वहामः अहो कष्टं नः येवयमितः पूर्वमेव निष्कामाः संतः त्वां नाश्रिता इत्याहुः हित्वेति त्वत्त्वत्तः यदनीहैः निष्कामैर्लभ्य
मात्मनि स्वतः सिद्धं सुखं तद्वित्वा क्लिश्याम इति ॥ २८ ॥ त्वन्मायाकृतं कर्म बंधं त्वमेव निर्वर्तयेति प्रार्थयंते तन्न इति वियुंक्ष्वमोचय मगधोजरासंधः त
त्संज्ञकात्कर्मपाशात् भवद्भिरेव विक्रम्यततो निर्गम्यतामिति चेदत आहुः यइति एक एवायुतमतंगजानां वीर्यं विभ्रत्सन् स्वभवने भूभुजोऽस्मान् रुरोध

स्वप्नायितं नृपसुखं परतंत्रमीशशश्वद्भयेन मृतकेन धुरं वहामः ॥ हित्वा तदात्मनि सुखं त्वदनीहलभ्यं क्लिश्य
महेऽतिरूपणास्तव माययेह ॥ २८ ॥ तन्नो भवान्प्रणतशोकहरांघ्रियुग्मो बद्धान् वियुंक्ष्वमगधाद्वयकर्मपा
शात् ॥ यो भूभुजोऽयुतमतंगजवीर्यमेको विभ्रद्रुरोधभवने मृगराडिवावीः ॥ २९ ॥ यो वै त्वया द्विनवरुत्व
उदात्तचक्रभग्नो मृधेखलुभवंतमनंतवीर्यम् ॥ जित्वा नृलोकनिरतं सकृदूढदर्पो युष्मत्प्रजारुजतिनोऽजितत
द्विधेहि ॥ ३० ॥ दूत उवाच इति मागध संरुद्धा भवद्दर्शनकांक्षिणः ॥ प्रपन्नाः पादमूलं ते दीनानां शंविधी
यताम् ॥ ३१ ॥ श्रीशुक उवाच राजदूते ब्रुवत्येवं देवर्षिः परमद्युतिः ॥ विभ्रत्पिंगजटाभारं प्रादुरासीद्य
थारविः ॥ ३२ ॥ तं दृष्ट्वा भगवान् रुष्णः सर्वलोकेश्वरे ॥ ववंद उत्थितः शीर्ष्णांससभ्यः सानुगो मुदा
॥ ३३ ॥ सभाजयित्वा विधिवत्कृतासनपरिग्रहम् ॥ बभाषे सूनृतैर्वाक्यैः श्रद्धया तर्पयन्मुनिम् ॥ ३४ ॥ अ
पि सिद्धलोकानां त्रयाणामकुतोभयम् ॥ ननु भूयान् भगवतो लोकान्पर्यटतो गुणः ॥ ३५ ॥

सिंहो मेषीरिव ॥ २९ ॥ किंच युष्मदीयावयमित्यस्मानधिकं बाधत इत्याहुः योवा इति हे उदात्तचक्र उद्यतसुदर्शन यो वै द्विनवरुत्वः अष्टादशवारान्
त्वया सह मृधेवर्तमाने तत्र सप्तदशकृत्वः त्वया खलु भग्नः पराजितः पश्चादनंतवीर्यमपि नृलोके निरतं नरशरीरविनोदं भवंतं सकृज्जित्वा ऊढदर्पः प्राप्तग
र्वः युष्मत्प्रजानः रुजति पीडयति तत्तत्र यद्युक्तं तद्विधेहीत्यर्थः ॥ ३० ॥ दूत आह इतीति ॥ ३१ ॥ ३२ ॥ ३३ ॥ ३४ ॥ भूयान् महान् गुणोलाभोऽय
मस्माकं सर्वलोकवृत्तांतज्ञानमिति ॥ ३५ ॥